

Com sempre, però jugant

A «L'illa deserta», Marc Artigau planteja un «noi coneix noia» dels de tota la vida, però se'n riu del que ens han venut sempre

Esparbé i Rodríguez, en un moment de l'espectacle.

És un "noi coneix noia" dels clàssics, d'aquells de l'atzar ens uneix i alhora ens separa, com ho podria ser una comèdia romàntica signada per Nora Ephron als noranta o, tirant més enrere, una de Leo McCarey, si en comptes de l'Empire State Building la cosa anés d'ascensors. És un "noi coneix noia" dels clàssics, però n'és conscient i per això juga, i ho fa la mar de bé, amb els tòpics, amb les referències compartides, amb el "què hagués passat si?",

amb la quarta paret. "Algú d'aquí ha estat molt, molt, molt feliç alguna vegada? Però feliç de debò, de perdre el control i convertir-se en un idiota", pregunta un dels protagonistes a la platea abans de començar. Aquesta part del joc és totalment mèrit de Marc Artigau, autor i director de L'illa deserta, una comèdia trista, com la defineix ell mateix, amb aires de clàssic, perquè està molt ben feta i agrada al públic -dues premisses que no sempre van juntes-. Ell és Miki Esparbé i ella és Maria Rodríguez, un repartidor de menjar a domicili i una treballadora bancària que es coneixen per casualitat dins un ascensor espatllat. Passen dues hores junts, s'entenen i al final està per veure si la cosa anirà a més. Per ajudar-nos a esbrinar-ho, Artigau cus un muntatge amb diàlegs ben vius, escenes repetides, realitats alternatives i personatges desdoblats sense que l'espectador es perdi ni un moment o decaigui l'interès. I aquí, de nou, és mèrit d'Artigau, però també de la feina impecable dels dos intèrprets, ell tan entranyablement patètic, ella més histriònica i amb un punt gamberro. També s'apunten a jugar, interpel·len l'audiència amb preguntes -també la de l'illa deserta, és clar- i despleguen una química insuperable. Te'ls enduries a casa, fins i tot quan el bon rotllo dona pas als moments més emotius i a la por a la mort i la solitud. És un "noi coneix noia" dels de tota la vida, però se'n riu del que ens han venut sempre: l'ideal de la mitja taronja i de la flama romàntica que et crema per dins queda fet miques davant la quotidianitat. "Tot va anar dins els paràmetres de la normalitat", es diu en diversos moments de l'espectacle que, això sí, un cop assumida la claudicació pe un amor més terrenal, es permet un últim gir per recordar-nos, amb un somriure, que una cosa és la vida i l'altra la ficció.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/cultura/2024/02/06/com-sempre-jugant-97811278.html>